

jo huffe paa, at Begjæring ere særlige, eiendommelige Papirer, hvis Omfætning Retsordningen i særlig Grad betrygger, og hvorfor den paalægger Private mange Offre, saaledes de eiendommelige Regler med Hensyn til Indskrænkningen i Vindikation o. s. v. Men saa er det naturligt, at Staten ogsaa bringer et Offer, for at sikre en hurtigere Fyldestgjørelse, som i en ikke ringe Grad har Betydning med Hensyn til Begjæringens Kredit, saaledes at den altsaa skaffer Begjæringens en hurtigere Fyldestgjørelse, uden dog at kræve en højere Betaling derfor. Dette vil jo allerede efter den gjældende Ret opnaas, naar Begjæring blive anlagte ved Sø- og Handelsretten, thi der erlægges de samme Gebyrer, men hvorfor skulde man saa ikke ogsaa kunne faae en hurtigere Fyldestgjørelse i andre Tilfælde, og hvorfor skulde saa der Debitor betale et højere Gebyr? Naar man nu vil sige, at det er en Undtagelse fra de almindelige Regler om Gebyrs Fastsættelse, saa vil jeg dertil svare, at det er stemmende med, at Begjæring ere et eiendommeligt Papir, som er forskjelligt fra de almindelige, og til hvis Bedste Staten derfor ogsaa bør bringe særlige Offre. Hvad dernæst angaar Ændringsforslaget med Hensyn til Forligsindværgningen, er det jo ogsaa begrundet i, at nu gjælder den Regel ved Sø- og Handelsretten. Vi have ment, at det var naturligt at følge samme Regel ogsaa udenfor. Den staar jo ikke i nogen nødvendig Forbindelse med Proceduren, og forsaavidt vilde det altsaa være naturligt at gennemføre den samme Regel. Det samme Hensyn har gjort sig gjældende ved Ændringsforslaget til § 4. Ved Sø- og Handelsretten kunne nu Modfordringer, forsaavidt der ikke søges selvstændig Dom, gjøres gjældende uden Kontraktlage og Kontraktssmaal, hvorfor skal saa ikke den samme Regel gjælde, naar Sagen forfølges ved en anden Ret? Hvorfor skal Begjæringens være stillet forskjelligt, efterom Sagen behandles ved den ene eller den anden Ret? Det er den samme Grundsetning om Ligestilling i Begjæringssager, som har været veiledende for Udvalget, der ogsaa gjør sig gjældende paa dette Punkt. Det kan jo dog have sin Interesse for Kreditor, naar han f. Ex. har en Fordring, der delvis svarer til Begjæringens Beløb, at kunne faae den kompenseret, uden at behøve at have den Uleilighed, som følger af at anlægge Kontraktssmaal. — Med Hensyn til § 9 har Udvalget dernæst foreslaet forskjellige Forandringer, navnlig Forandringer i Affattelsen, idet det er foreslaet, at Ordet „umiddelbar“ foran „Fogedforretning“ udgaar, og at sidste Sætning flyttes op for Sammenhængens Styk efter den første Sætning, saaledes at der først kommer de formelle Regler om Forretningens juridiske Karakter og Sværkættelsesmaade, og dertil slutter sig saa de materielle Regler angaaende den Retsvirkning, som er knyttet til den stedfundne Fogedforretning og den Naadighed, som i

Kraft heraf indtræder over det udtagne Gods. Der har saa Udvalget foreslaet en Tilføielse, hvoraf det bliver klart, at Meningene ikke er, at Retværdigheden skal ved Hjælp af den tagne Sikkerhed skaffe sig umiddelbar Fyldestgjørelse, uden at han behøver at erhverve Dom og gjøre Execution, men at Meningene er, at Godset skal foreløbig bevares til Sikkerhed for ham, og at han saa, naar Begjæringens er forfalden, skal søge Fyldestgjørelse paa almindelig Maade i Genhold til Dom eller Forlig. Og dernæst har Udvalget foreslaet, at det udtrykkelig skal udtales, at den Sikkerhed, som saaledes er tagen, ikke medfører i Tilfælde af efterfølgende Konkurs en anden og bedre Ret for ham, end om der var stillet haandsfaet Pant. Dermed har Udvalget ment at kunne berolige sig ligeoverfor den Forskjel med Hensyn til Retsvirkningen, som jo ganske vist efter Lovforlaget indrømmes en Kreditor, efterom han søger Sikkerhed eller han søger Betaling. Naar for Exempel en Mand idag har faaet Sikkerhed ved en Fogedforretning, men saa Styldneren gaar konkurs inden de Friste, der iølge Konkurslovens Afkræftelsesregler gjælde om haandsfaet Pant, vil jo den Fare bortfalde, at en Kreditor ved Hjælp af § 9 kunde skaffe sig en Sikkerhed, som vilde komme alle de andre Kreditorer til Præjudice. Naar navnlig saa den Ændring til § 2 vedtages, hvorefter i alle Tilfælde Begjæringens faar hurtig Afgang til at erhverve Dom og søge Fyldestgjørelse, vil der formentlig ikke være nogen Fare for, at Retten efter § 9 skulde medføre Resultater, som vilde blive til Skade for andre Kreditorer, saa vil altid en Begjæringens nogle Dage efter kunne erhverve Dom til Fyldestgjørelse, og naar der saa ingen Ting er, kan Konkursen erklæres, og det, som er taget til Sikkerhed, vil saa blive inddraget i Konkursboet. Paa den Maade har Udvalget ment at kunne forsone sig med Forskriften i § 9. Endelig er der stillet et Ændringsforslag til § 10 med Hensyn til det Tilfælde, at der er Vanstælighed eller Umulighed for i Diebliffet at faae den Embedsmands Medvirkning, som regelmæssig skal iwerksette Protesten. Der er jo i Lovforlagets § 10 givet den Regel, at i saa Tilfælde kunne to lovfaste Vidner bruges til disse Forretninger. Der er jo imidlertid ved denne Regel ikke bestemt Noget om, hvorledes saa Begjæringens Forskrift om, at Protesten skal indføres i en Protokol, skal fyldestgøres. For at dette kan ske, maa den jo formentlig finde en Udfyldning Sted af Reglen i § 10, saaledes at det foreskrives, at denne Protest, som Vidner have optaget, bliver at indføre i en Protokol, og det maa da ske snarest muligt, for at man kan være sikker paa, at Protesten ikke i Mellemtiden undergaar Forandringer, at mulige Feil rettes eller deslige. Derfor bør dens Indhold konstateres ved Optagelse i Protokollen snarest mulig, og Udvalget har i saa Gen-